

Pianoles

Ik wist dat in de auto het gezeur pas echt zou losbarsten, maar had me voorgenomen om me er niet aan te ergeren. Het was een bloedwarme zomerdag en ik was, om het zo maar te zeggen, *in the mood*.

Ik zette mijn Serengeti op, waarvan de glazen meekleuren bij veranderend zonlicht, en startte de auto.

Als altijd genoot ik van het aanslaan van m'n BMW 530i – het geluid van ingehouden kracht – en begon achteruit over het knarsende grind van onze oprit naar de straat te rijden. In de voortuin zwaaide Martha, die op haar hurken bij een bloemperk zat te wroeten, ons bemoedigend toe.

'Wáárom moet ik nou naar pianoles?' begon het vanaf de achterbank.

'Omdat het goed is voor je ontwikkeling, Jeffrey, het hoort bij je opvoeding.'

Ik nam de kortste weg uit onze buitenwijk. Links en rechts schoven villa's en bungalows te midden van perfect gemaaide gazonnen voorbij.

'O ja, wat voor muziekles heb jij vroeger dan gehad?'

'Ik heb vroeger geen muziekles gehad. Opa en oma hadden daar niet genoeg geld voor. Ik vind het heel jammer dat ik daarom geen instrument kan bespelen. En nu ben ik natuurlijk te oud om het te leren.'

'Wees maar blij.'

'Ik heb trouwens van mama gehoord dat je deze week goed geoefend hebt.'

'Helemaal niet. Ik had ook hartstikke moeilijke stukjes op.'

Voor me sprong een verkeerslicht op rood. Er zouden nog een stuk of vijf volgen voor we bij de muziekschool waren. We

moesten niet teveel oponthoud hebben, want het zou doodzonde zijn als we te laat kwamen. De muziekschool was helemaal aan de andere kant van de binnenstad..

‘Welke stukjes had je dan op?’ vroeg ik.

‘*Het Eekhoorntje* en *Een ochtendritje*. Meester Henk geeft altijd van die stomme stukjes op.’

‘Maar dat lijken me juist wel leuke stukjes,’ zei ik zonder veel overtuiging. Mijn zoon had voor zijn negende verjaardag een cd van The Offspring gevraagd.

‘Het zijn hartstikke, moeilijke, stomme stukjes!’

‘Oké, oké... maar als je later groter bent, zul je blij zijn dat je piano kunt spelen. Stel je eens voor dat je op een feestje zomaar een swingend stukje op de piano kunt spelen. Lijkt je dat niet, eh, cool?’

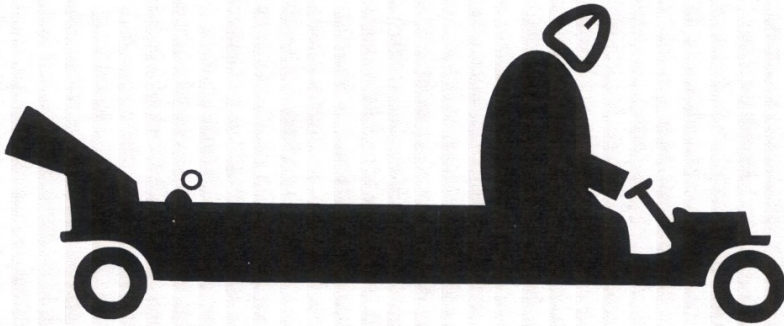
‘Ik vind pianospelen helemaal niet cool. Het is een kutinstrument!’

Het licht sprong op groen.

‘Nou nou, hou je een beetje in, wil je?’ Ik gaf gas. ‘De directrice van de muziekschool heeft me zelf verteld dat de piano een prima instrument is om mee te beginnen. Als je die eenmaal een beetje onder de knie hebt, kun je heel gemakkelijk ook andere instrumenten leren bespelen: keyboard, elektrische gitaar, saxofoon, wat je maar wilt.’

Aan het einde van de weg doemde het volgende verkeerslicht op, ook al op rood. Ik sloot me aan bij de rij. Naast ons stopte een auto. Uit mijn ooghoek zag ik dat een jonge, blonde vrouw in een Twingo haar ogen bewonderend over de vloeiende, subtiele lijnen van de BMW liet gaan. Ik zoemde mijn raam naar beneden en bungelde mijn blote arm nonchalant naar buiten zodat ze mijn biceps ook kon bewonderen.

Jeffrey had over mijn laatste opmerking nagedacht. ‘Ik heb de piano al een beetje onder de knie, dus hoef ik nu ook niet meer naar de les, en later wil ik toch geen ander instrument bespelen. Ik zet liever een vette cd op.’

De vrouw glimlachte naar me. Ze had een onregelmatig, maar leuk gezicht. Ik glimlachte terug.

‘Papa, ik zei...’

‘Ja, ik hoorde je wel Jeffrey, maar je gaat gewoon naar muziekles. En hou op met je gezeur,’ siste ik uit een mondhoek.

Groen. Ik knipoogde naar de vrouw en gaf machtig gas. We gingen richting binnenstad. Het verkeer werd drukker, op alle gevels schreeuwde reclame. Herrie, stank en hitte drongen door het open raam naar binnen. De airco briepte. Toch besloot ik het raam open te houden, het had allemaal iets... opwindends.

‘Zal ik de radio aandoen, Jeffrey?’ vroeg ik, hopen dat daardoor de stemming op de achterbank wat zou verbeteren.

‘Als het maar geen pianomuziek is.’

Ik drukte op een toets en uit zes speakers brak het keiharde geluid los van keiharde beats, steunende bassen, een zwoel vrouwenkoortje en een rapper die aangaf hoognodig aan een *blowjob* toe te zijn. Licht gegeneerd, want niets menselijks is mij vreemd, zette ik het volume zachter.

‘Dat is Eminem,’ stelde Jeffrey vast. ‘Gelukkig is het over drie weken zomervakantie, dan stoppen de lessen en denk maar niet dat ik dan thuis ga zitten oefenen. Vakantie is vakantie.’

Shit, daar had ik helemaal niet bij stilgestaan. Zomervakantie... zeven weken geen pianoles! Hoe moest dat nu? Niet vergeten om dat met Moniek, de directrice van de muziekschool te bespreken. We konden vast wel een oplossing bedenken.

Voor ons stopte een bestelwagen die meteen de hele rijbaan blokkeerde. De alarmverlichting werd aangezet en de chauffeur sprong met een pakje uit zijn wagen. Hij trok verontschuldigend zijn schouders op en liep op een draffe een winkel binnen. Ik zuchtte en keek op mijn horloge: over twintig minuten begon de les al. Ik hoopte van harte dat het verder een beetje mee zou zitten. Als je te laat kwam, ging de tijd onherroepelijk van de les af... Zó wat was het warm! Mijn strakke Calvin Klein T-shirt plakte aan mijn schouder- en rugspieren. Sporters zweten snel. De chauffeur kwam weer tevoorschijn, hij stak z’n duim op alsof ik hem uit mezelf een dienst had bewezen, sprong in z’n wagen en reed verder.

Bij het volgende kruispunt weer een verkeerslicht. Natuurlijk sprong hij bij mijn nadering op rood. Naast me stopte een donkerblauwe Mercedes C 320 sedan, een wagen van ongeveer dezelfde klasse als mijn BMW. Ongetwijfeld ook een leasebak, privé is zo’n uitgave onverantwoord.

‘Ik wil van pianoles af!’ Daar had je de achterbank weer.

‘Hoelang blijft dat gezeur nog doorgaan?’ verzuchtte ik.

‘Ik ga net zolang door tot ik van pianoles af mag,’

‘Geen sprake van, Jeffrey, die lessen kosten pappa en mamma meer dan vierhonderd euro per jaar, meer dan *vierhonderd* euro, hoor je? Als we pianoles nu opzeggen, zijn we al dat geld kwijt.’

‘Mamma zegt dat ik er van jou op moet blijven, haar maakt het niet zoveel uit.’

Hij had gelijk. Tegen mij had Martha ook al gezegd dat Jeffrey wat haar betrof wel mocht stoppen, om maar van dat eeuwige gezeur af te zijn...

Het licht kon ieder moment op groen springen. Wie zou sneller optrekken, de Mercedes of mijn BMW? Mijn voet lag startklaar op het gaspedaal.

‘Pappa, ik zei dus dat mama zegt dat ik er van *jou* op moet blijven.’

Assertief ventje. Van wie zou hij dat hebben? Rustig blijven, niet kwaad worden... ‘Nu moet je echt ophouden hoor. De les duurt maar twintig minuten, als je even je best doet is het zo voorbij.’

‘Ik ga mijn best *niet* doen.’

In de achteruitkijkspiegel zag ik zijn stroeve kop. Zo was hij precies zijn moeder.

De Mercedes stoof weg. Verloren verdomme. Een moment van onoplettendheid... Waarom liet ik me toch steeds weer door dat joch tot een discussie verleiden? ‘Jij gaat je best *wel* doen,’ beet ik hem toe.

Het volgende verkeerslicht sprong warempel op groen toen we eraan kwamen. Ik reed nu het stadsdeel binnen waar de muziekschool was gevestigd. Martha had me gevraagd waarom we Jeffrey niet gewoon bij de muziekschool in het buurtcentrum, vlak bij huis, hadden aangemeld, maar ik had haar ervan kunnen overtuigen dat deze veel beter was.

Het laatste stoplicht stond weer op rood. Over zeven minuten begon de les, maar we zouden het waarschijnlijk wel redden als ik het laatste stuk even goed zou gassen. Ik draaide mijn hoofd naar Jeffrey en zei: ‘We zijn er zo, ik wil dat je straks wel een beetje normaal doet tegen meester Henk.’

‘Ik vind meester Henk stom.’

‘Hij doet zijn best om jou goed te leren pianospelen en hij kan er niets aan doen dat *jij* het niet leuk vindt.’ – Hoewel? Even

doemde het beeld van de kettingrokende oude hippie bij me op – ‘Dus je gedraagt je maar even.’

Het licht sprong op groen en we spoten weg. Een paar minuten later draaide ik het parkeerterreintje voor de muziekschool op en met een trefzekere zwaai aan het lederen stuurwiel manoeuvreerde ik de BMW in een vak. Nog twee minuten de tijd, er zou geen seconde verloren gaan.

‘Uitstappen Jeffrey. En vergeet je muziekboeken niet.’

We stapten uit. De deurvergrendeling deed *clac* en we liepen naar de ingang. Ik rechtop, mijn borst- buik- en bilspieren aangespannen, Jeffrey als een geslagen hond achter me.

‘Papa, waarom blijf je nooit bij de les?’ vroeg Jeffrey. ‘Als je erbij blijft vind ik het niet zo erg.’

‘Dat heb ik je al eens uitgelegd: de hele dag heb ik keihard gewerkt om geld voor mamma en jou te verdienen, de hele tijd heb ik me de blaren op m’n tong gekletst om de mensen ervan te overtuigen dat ze lijfrenteverzekeringen moeten kopen, en daarna moest ik razendsnel naar huis om jou op tijd naar pianoles te brengen. En nu wil ik *eventjes* een momentje voor mezelf om een beetje tot rust te komen. Is dat zoveel gevraagd?’

‘Je gaat bijna iedere dag naar de sportschool, dat is toch ook een momentje voor jezelf?’

‘Jawel, maar daar moet ik ook heel hard werken, daar rust ik niet van uit.’

‘Maar als je bij de muziekles blijft, dan kun je toch ook uitrusten? En dan doet meester Henk vast niet zo vervelend.’

‘Meester Henk doet niet vervelend, hij doet alleen maar zijn best om jou goed te leren pianospelen. Daar wordt hij voor betaald.’

Op de drempel van de muziekschool pakte Jeffrey mijn broekspijp vast en dwong me te stoppen. ‘Pappa, ik beloof dat als je erbij blijft ik héél goed mijn best zal doen,’ zijn ogen werden vochtig. ‘Toe nou, pappa, alsjeblijft.’

‘Nee, Jeffrey, flink zijn.’ Ik deed mijn Serengeti af en duwde mijn zoon voor me uit het gebouw binnen. De muziekschool was gevestigd in een groot, lelijk gebouw, dat uit de dertiger jaren stamde. Maar het was er wel lekker koel. We liepen door de hal langs een zware deur met het opschrift *DIRECTIE* en kwamen in een gang met een tiental andere deuren. Een van de deuren ging open. Een meisje van Jeffrey's leeftijd kwam naar buiten, een muziekboek onder haar arm geklemd, en passeerde ons zwijgend. Daarna verscheen meester Henk in de deuropening. Toen hij Jeffrey in het oog kreeg begroette hij hem met zo'n stralende lach dat zijn grijze hippiebaard haast in het niet verdween.

‘Kom binnen, Jeffrey, kom binnen, dan gaan we fijn samen spelen.’

Jeffrey keek me nog een keer smekend aan, maar meester Henk legde een hand met gele vingers op zijn smalle schouder en leidde hem over de drempel. Mij knikte meester Henk toe alsof hij zeggen wilde: ‘Ik red me er verder wel mee.’

‘Tot zo.’ zei ik, draaide me om en liep haastig terug naar de hal. Ik ging rechtstreeks naar de directiekamer en klopte in een speels ritme op de deur – het was hier tenslotte een muziekschool.

‘Binnen.’

Ik opende de deur en sloot hem snel weer achter me.

‘Je bent mooi op tijd,’ zei Moniek. Ze keek me schalks aan door haar zwarte, ultramoderne bril. Ruim een jaar geleden had ik haar op de sportschool ontmoet en kort daarna was Jeffrey op pianoles gegaan. Zoals veel artistiekelingen was Moniek altijd helemaal in het zwart gekleed. Ook haar slijpe, dat ze vlak voor mijn neus uitnodigend aan haar wijsvinger heen en weer liet schommelen, was zwart.

‘Ik wilde geen seconde verloren laten gaan,’ zei ik naar adem happend en stortte me op haar.

Precies twintig minuten later verliet ik de directiekamer weer, net op tijd om Jeffrey in de hal op te vangen.

‘Hoe ging het, jongen?’ vroeg ik opgewekt.

‘Kut. Ik wil van pianoles af.’

Terwijl we richting uitgang liepen, verscheen Moniek in de deuropening van haar kantoor. ‘Dag, tot volgende week!’ zei ze vrolijk.

Jeffrey reageerde niet.

‘Waarom zeg je niets terug?’ vroeg ik streng. ‘Juf Moniek zei iets tegen je.’

‘Oh, sorry,’ mompelde Jeffrey, ‘ik dacht dat ze het tegen jou had.’

Illustratie: Henk Gruppen www.henkgruppen.nl

Het verhaal ‘Pianoles’ van Ard Walburg (www.ardwalburg.nl) is in licentie gegeven volgens een [Creative Commons Naamsvermelding-Niet-commercieel-Geen Afgeleide werken 3.0 Nederland](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/nl/) licentie